Construir una mirada amb il·lusió

Entrem a la universitat pensant que hem de cremar etapes. Pensem que hem d'acabar primària per començar secundària; que hem de cursar secundària per poder iniciar batxillerat; que hem de fer batxillerat per poder accedir a la universitat; i, finalment, que hem de fer estudis universitaris per poder entrar al món laboral. El fet d'estudiar arquitectura, però, m'ha fet veure que no és tan important la fase que finalitzes, com el que t'aporta. No es tracta d'obtenir el grau per superar una etapa més, ni d'afegir a la carpeta de títols un full més. Es tracta d'haver construït una manera de ser i de bastir una forma de mirar i entendre el món. Haver pogut estudiar durant uns mesos a Delft m'ha ajudat a valorar en què han consistit aquests anys d'estudis a Sant Cugat. Crec que l'arquitectura que aprenem, en comparació amb altres països, té una vessant tècnica molt important. Les matèries estan més relacionades amb el món de la construcció i tenen menys càrrega conceptual i, per tant, les assignatures aplicades són les més rellevants. A això, se li suma l'èmfasi que a l'ETSAV se li dóna al desenvolupament de la capacitat d'anàlisi i reflexió. En conseqüència, el perfil acadèmic que ens defineix és tècnic, aplicat i reflexiu.

Més enllà del perfil genèric dels estudiants de l'Escola, en particular, el meu perfil acadèmic ha quedat més marcat per unes assignatures excepcionals. Tot i que les de projectes són les que més m'interessen, les assignatures que més m'han influenciat no formen part d'una mateixa branca, sinó que han estat aquelles en què els professors han transmès el coneixement amb més entusiasme i passió.
A Sistemes Constructius, amb el LLuís Parramon, el Claudí Aguió i el Raimon Ferré, vaig entendre la importància de treballar els detalls constructius i el disseny de les instal·lacions com a part del procés projectual. En relació al coneixement dels materials, les classes de la Marta Adroer sobre formigó també van ser rellevants. Finalment, les classes de Tecnologia I del Joan Lluís Zamora van ser molt interessants no només pels coneixements sobre el disseny d'interiors, sinó per la metodologia que presentava a l'hora d'afrontar un projecte d'aquesta escala.
Un paper similar a Sistemes Constructius, en relació a les estructures, el va tenir el Robert Brufau.
A Representació Arquitectònica destacaria l'energia de l'Antonio Millán i la paciència, calma i serenitat del Joan Font.
Per acabar, m'agradaria recordar el paper que va tenir la Montse en el primer any de projectes. En el moment de canvi que suposa l'entrada a la universitat i el fet d'haver-te d'afrontar a la primera assignatura de projectes el seu suport va ser fonamental.
Ha sigut la seva forma de transmetre el coneixement i la de molts altres professors que no he mencionat la que m'ha permès gaudir d'aquests anys d'aprenentatge. Per tot això puc dir que estic realment satisfeta dels ensenyaments que he rebut i com els he rebut. L'únic que intentaria potenciar més és una relació més directa amb el món laboral a mesura que es finalitzen els estudis. Hi ha coneixements que només es poden assolir en un despatx i que crec que són iguals d'importants per exercir d'arquitecte. A tall d'exemple, a la universitat fer una gestió òptima del temps depèn de la voluntat i elecció de l'estudiant. Per contra, en els despatxos la gestió del temps és qüestió de supervivència. També és un aspecte clau a l'hora d'executar un projecte la quantitat de documentació que s'ha de tramitar. Amb tot això, no crec que el grau hagi de tenir més càrrega lectiva, sinó que s'hauria de fomentar més la pràctica laboral.

En el meu cas, el fet de realitzar pràctiques em va aportar nous coneixements i experiència, però també em va fer trontollar com imaginava que seria l'exercici de la professió. Segurament, degut al context del moment actual em vaig trobar fent tasques monòtones. Si bé aquesta situació em va fer perdre una mica la il·lusió en el món de l'arquitectura, l'experiència d'anar d'Eramus a Delft m'ha fet recuperar-la. M'ha servit per adonar-me que hi ha moltes formes de fer arquitectura, que els estudis potser no em portaran on en un inici pensava, però sí que em sento satisfeta dels camins que aquesta disciplina m'ha obert.

El meu primer pas després d'haver acabat els estudis serà quedar-me treballant uns mesos a Rotterdam. Al setembre tornaré cap a Barcelona amb la motxilla una mica més plena d'experiències i començaré el màster habilitant i després, qui sap... Tinc clar que abans de fer una especialització, m'agradaria entrar dins del món laboral per conèixer millor cap a on vull dirigir el meu futur professional. Una possibilitat seria treballar en un despatx a prop de Barcelona. Fer un voluntariat relacionant amb l'arquitectura crec que també seria una experiència molt interessant. Podria tornar a Holanda o podria provar sort a Suïssa. Després de fer un viatge a aquest país vaig quedar força impressionada per la seva arquitectura.
Exactament no tinc clar cap a on m'encaminaré però espero que, faci el que faci, sigui divers, dinàmic, que m'exigeixi adaptar-me i que em mantingui la il·lusió per a la professió.